

και 'στα κορμά των έπιπτα φρενήρης να σκιρτά
φωνάζοντας εμπραβίσσιμο κι' έδίζα λιμπερά. »

Έμπρός άγήματα ναυτών
εις έν' άγώνα ζηλευτόν,
βαριέτε κατακίφλα κι' άπάνω μας γιουρούσι
και σεις οι θρησκο Ρούσοι,
κι' ύστερ' άς τρίξη τόν Χριστό καθείς σας να φιλήση,
πού τάγμα τά μυράλιμ σας τόν έχουν βομβαρδίσει.

Βαριέτε τόν Ρωμάλικο γιατί τόν παρακάνει....
κι' έν γίν' ή Κρήτη κτήμα των, ποιός τότε θά τούς πιάνη ;
Τότε θά 'δης άέρα
να πάρουν οι διχθόλοι,
κι' έξαφνα μιάν ήμίρα
θά θέλουν και την Πέλι.

Και τότε καθά τόσο
ξεσπάθωνε και βάρει,
και τότε πρίτε 'στών Ρώσο,
πού θέλει ν' άριβάρη
'στην έακουσθη την νύφη
πρός χάριν του Καλήφ.

Σκοτώνετε σκοτώνετε την δάλια λιβεντιά
και σεις οι Πρώσοι Κάϊζερ και σεις οι θρησκο Τσάροι,
και σύ Τουρκάλα πρόβαλε με φράγκας ριπαντιά
και γίλα 'στους προστάτας σου, πού σέ κυττούν σαν γλάροι.

Τρομακτική παραφορά του Φαδουλά του Φουκαρά.

Βαστώντας την ειρήνη 'στίνα χίρι
και 'στέλλο τόν Καλήφ τόν Σουλτάνο,
τού φόνου τόν φιλόνηρωπο μαχαίρι
τροχίσετε 'στης σάρκαίς μας άπάνω.

Περνάτε, και σ' εκείνο σας τόν διάβα
στενάζει και βογγά με πλάσι σκλάβα,
περνάτε με τραγούδια, και μουγγρίζουν
τάτιλιματα σταυρώματα των σκλάβων,
περνάτε, κι' άλυσίδες γύρω τρίχουν
καθώς της Γανουμάρας των Βυργράβων.

Μά γίνεται χαρά σας κάθε πόνος,
ή δέ βωμός της δόξης σας κι' ό Θρόνος
ώσαν Βισνού λατριύεται παγίδα,
κι' ό κόσμος πηλαλεί νά προσκυνήση
και ραίνει της Κορώναις σας με ρόδα,
πού τούσον αίμα τάχει κοκκινίσει.

Διαβαίνετε, τού κόσμου κολοσσοί,
Μονάρχαι κι' Αυτοκράτορες χρυσοί,
και χέρια φονικά πού κοκκινίζουν
τά δίχνητα λευκότερα τών κρίνων,
διαβαίνετε, κι' οι δούλοι ροκανίζου
με θηριάδη πίκαν Ουγολίνων

τά κύκαλ' ἄλλων δούλων κι' ἔρπετων,
πού χάρτασαν μὲ νούτα δεσποτῶν.

Ὁ πάλι Καλιγούλας ὁ πολὺς
μὲς 'στους σωρούς τῶν ἄθλων του τῶν ἄλλων
ἔφρουε τὰ πλήθη τῆς Αἰλῆς
μὲ πλῆμμυρκαν ἄβρων ροδοπετάλων.

Μὰ τώρα κάθε νέος Καλιγούλας
κι' ἀρτίστας μουσικός τῆς ἀναγούλας
σάν σύμμαχος πιστὸς τῶν Βαγγαζίων
μας λούζει μὲ βροχὴν ἐξ ἰσοζιῶν.

Κτυπάτε μας, Τουρκόσποροι καὶ Κεῦροι φρενιμαμίνοι,
χορτάει μὴν ἀρτίστα, μὴδὲ γλωρὸ γρασίδι,
γιὰ 'μὰς τοὺς κακομοίρηνδες ὡς γέρον ἔπλον μείνει
τὸ φάσκελο, τὸ πρῦσιμο, καὶ τὸ γερὸ βρισίδι.

'Εμεῖς ἰδῶ δὲν ἔχομε μὴδὲ στρατῶν ἀσκήρια,
μῆτε θαλάσσης κολοσσούς, μὴδὲ σφαγίεις βαρβάρους...
εὐλογημένα τρεῖς φοραὶς τῶν Ρουσακῶν τὰ χέρια,
πού βομβαρδίζουν Καίσαρας, πού βομβαρδίζουν Τσάρους.

'Ὡ σεις σκιαῖς ἀναρχικῶν μὲ σκίψεις ἀπορρήτους,
κτυπάτε τοὺς ἀναρχικοὺς τοὺς πορφυρογενήτους.
Τὸ τρομερὸν σας ὄνομα ποῖ δὲν τὸ ἐξαῖνω
καὶ σήμερα μὲ δάκρυα μνημόσυνα σὰς κάνω,
καὶ σκούζω σκλάβοι δυστυχιοὶ μὲ τὴν ψυχὴ 'στὸ στόμα:
εὐλογημένο τρεῖς φοραὶς τοῦ τάφου σας τὸ χῶμα».

'Στοὺς ἰσχυροὺς τῶν ἀναρχικῶν καὶ σὺ ψυχὴ μου πέτα,
εὐλογηταῖς ἢ μπόμπαις των, οἱ λάζοι, τὰ στιλιτά,
κι' εὐλογημένους τρεῖς φοραὶς ἄς μὴν 'στὸν αἰῶνα
ὄμοιος τινάζη κατὰ γῆς Καίσαρική Κορώνα.

Αὐτοὶ μὲ τὰς τιάρας τὰς χρυσεῖς,
οἱ τῆς εἰρήνης φύλακες καὶ Δράκοι,
γεννοῦν πρὸς σωτηρίαν μας καὶ σὰς,
τῶν δρόμων τὰ σκουπίδια καὶ τὰ ράκη.

Παντοῦ τὸ θάλλματ' των εἶναι νόμος,
κι' ἀκοιμητὰ τοὺς ἔθνησιν των φρουρεῖ
τῆς σκλαβωμένης πλάσεως ὁ τρόμος,
πού θά τὸν εὐβούσων μιλῶντες καιροί.

Τριγύρω των λαὸς ψυχμαχῆ
καὶ τοῦτοι καταλάμπουν μὲς 'στους ἡλίου,
ἰσεῖς σκοπῶντ' ἕνα μοναχῆ
κι' ἐκείνοι μ' ἕνα νεῦμα τρώει χιλίου.

Γιὰ σας τοῦ Ραβασσόληδος κρεμάλα,
κατάραις κι' ἀναθήματα μεγάλα,
κι' ἐκείνους, πού χωμαῖνοι 'στὰς πορφυράς
τόσων λαῶν τὰ σπλάγγνα πριονίζουν,
προστάτας τοὺς φαναζῶν καὶ σωτήρας
κι' ὄλο μὲ θυμιατὰ τοὺς λιθανίζων.

Αὐτοὶ γεννοῦν τοῦ κόσμου τοὺς σφαγίεις
κι' εἶναι καιροὶ νὰ λείψουν ἐκ τῆς γῆς
ἀναρχικοί καὶ μπόγγηδες σκηπτοῦχοι,
πού τύφλα νάχουν 'μπρὸς των οἱ Καρδοῦχοι.

Παραφορὰ δευτέρα τῆς πρώτης σφοδρότερη.

'Τελείωσαν τὰ ψέμματα, τὰ χωρατὰ τάφινω,
καὶ σκίπτομαι πρὸς τὸ παρὸν ἀναρχικὸ νὰ γίνω.
Παρμυρίστε, Καίσαρες, καὶ σὺ, βρὶ Περικλέτο,
ἰτομπαῖ μου 'γρήγορα τὸ ματερὸ στιλέτο.

Δῶσε μου μπόμπαις, Περικλῆ, κι' ἕνα μακρὸν σωλῆνα,
ἰδοῦ κι' ἰγὼ διάσημος Μπαγκιῶν ἀναρχικός,
ἐν τούτοις ἄς μ' ἀκολουθῆ κι' ἡ φίλη Φασουλίνα,
τὰ πέντε τὰ μουρέλια μου κι' ὁ Γκιρὸλ ὁ κυνικό.

'Εἰ! Ὁδοῦρῆ, τί καρτερεῖς;... ἀνδρίσου καὶ πολίμα
καὶ φέρτους ἄνα κάτω...

Θέλω νὰ πῶ τὸ κυανῶν τῶν προστατῶν μας αἶμα
ὡς εἶδος ρετινατό.

Βλέπεις τώρα κι' ἡ Γαλλία
πῶς δὲν ἐμεινι πιστῆ,
τόση σγίσις καὶ φιλία
'κόπηκα σάν μὴς κλοστή.

Τὴν ἡμάγειαν οἱ Ρῶσοι
κι' εἶναι τῆς Ἀρκοῦδας δοῦλα,
ὄπου κλάτσο νὰ τῆς δώση
μὲ τὰ 'πίσω της ἡ μουλά.

Φασκίλωσε τὸν Ἄννοτῶ, καὶ κορδαμένος στέκα,
καὶ βῆρει καὶ πιλέικα,
καὶ σὺ, κυρία Φασουλῆ, δὲς μου τὸ Γερῆ τουρῆκι,
θὰ τοὺς ἀλλάξω τὸ σταυρὸ... κομμένο τὸ γαλί.

Μπαμ μπουμ ἰδῶ, μπαμ μπουμ ἐκῆ,
κτυπάτε σεις ἀναρχικοί,
καὶ σὺ, φιλάττη μου κυρῆ,
πού μετ' ἡμοῦ φυγοδικεῖς
καὶ ξίνα σπῆτια κατοικεῖς,
μὴ σκιάζομαι μὲ τὰ πυρῆ.

'Ελίσσαξα γιὰ πόλεμο κι' ἔχω πολὺ σκελίτι,
δὲν μὲ πτοῦν ἀποκλεισμοί, δὲν μὲ ξυπκαῖει νότα...
οἱ εἶναι στόλοι τόβαλαν ἀμῆτη μωαμῆτη
τὸ χρωμαῖνο σπῆτι μας νὰ ρίξουν πρώτα πρώτα.

Βρὶ τοὺς ἀτίμους!... ἄβασαν μ' αὐτὸ τὸ Μ ὀ ν Ρ ε π ὀ...
βλέπω μὴ μάλα στερογγυλῆ 'στὴ γῆ νὰ τὸ σωριάζῃ,
καὶ γιὰ τοὺς κηδόμενατ' μὲν ἐξρωτὶ νὰ 'πῶ...
μόνον ἡ λῆξις τοῦ Καμπρὸν 'στὰ μούτρα των τατριάει.